

Scouten op de eindexamen tentoonstelling van de Gerrit Rietveld Akademie, 2018.

De textielafdeling van de Gerrit Rietveld Academie heet al jaren TXT, dat staat voor textiel en tekst. Beide woorden komen van het Latijnse werkwoord 'tessere', weven. Drie van de acht afgestudeerden, te weten Rosa Smits, Ines Paiva en Tania Pimenova gebruikten weven als vehikel voor materiaal of inhoudelijk onderzoek. Twee studenten uit andere disciplines kwamen met verrassend beeldend werk waar weven als textiele uitdrukkingvorm een rol speelde.

Archeologische vondst

Rosita Kaer (Denemarken, 1992) behaalde het BA diploma aan de afdeling Designlab. Met haar project en scriptie: 'Yes darling, you are a real woman.' won ze meteen twee van de jaarlijks uitgereikte Gerrit Rietveld Awards. De jury prees het werk van de Deense omdat het de kijker meetrok in het verhaal over de archeologische speurtocht naar een 3.300 jaren oude blouse én de textielverzameling van haar grootmoeder. Kaer slaagde erin een nieuwe kijk op eeuwenoude maakprocessen te geven met textiel als subtiele drager van emoties. Heel esthetisch gepresenteerd lagen er reconstructies van de opgegraven blouse uitgevoerd in - heel verrassend - keramiek en geweven polypropyleen. Daarnaast waren er uit elkaar gehaalde en vervolgens zorgvuldig door haar grootmoeder geweven denim fragmenten. Het handgeschreven briefje aan haar kleindochter '... voor de tentoonstelling.' is een ontroerende link. Kaer's herinterpretatie van archeologische textiele vondsten is tegelijkertijd de re-animatie van de oorspronkelijke draagster.

Reconstructie blouse van keramiek

Miguel Witzke Pereira (Portugal/Duitsland,1994) studeerde aan de afdeling 'Fine Arts' en heeft een opleiding als danser. Het thema van zijn werk is het lichaam in dynamische interactie met een object. Vanuit zijn jeugdherinneringen aan vissers in Portugal weefde hij objecten die doen denken aan fnuiken. Deze kleurrijke en andere monochrome, gevilde objecten zijn een uitnodiging aan het publiek om ermee te spelen, te dansen, ze om te hangen of zich erin te verstoppen. Als beeldend kunstenaar die niet behept is door technische details in weven, vlechten of vilten is dit een verfrissende aanpak. Gestuurd door zijn gevoel voor sculptuur en de menselijke maat realiseerde hij zijn concept. Buiten de invloed van de kunstenaar om kregen de objecten door de interventie van bezoekers een eigen leven.

Miguel Witzke Pereira

Rosa Smits (1990) leerde tijdens de studiereis naar Marokko de Berberse techniek van tapijtknopen aan een verticaal weefgetouw. Ze raakte gefascineerd door de sociale interactie en de gemeenschappelijke werkwijze van de 'artisans'. Ze ziet tapijten dan ook als dragers van communicatie. Ze nodigde bezoekers van het eindexamen uit om het tapijtknopen te leren en mee te doen. Het werden speciale uitwisselingen met mensen zoals ze het in Marokko ook had beleefd. Het tapijt werd zo de drager van verhalen en verschillende culturen.

Rosa Smits

